

13. neděle v mezidobí A

*Ať v nás nenajde místo temnota bludů,
ale ať v nás září světlo tvé pravdy.
(Ze vstupní modlitby)*

První čtení

2. Královská 4,8-11.14-16a

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najíst. A ona řekla svému muži: "Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit." Když tam zase (jednou Elizeus) přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl (svému služebníkovi) Gechazimu: "Co by se dalo pro ni udělat?" On odpověděl: "Nemá přece syna a její muž je už starý." Elizeus mu řekl: "Zavolej ji!" Zavolał ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: "Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna."

Druhé čtení

Římanům 6,3-4.8-11

(Bratři a sestry!) My všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Kdo umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

Evangelium

Matouš 10,37-42

Ježíš řekl svým apoštolům: "Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho. Kdo vás

přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal. Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je to spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učeďník, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu."

K zamyšlení

Dnešní evangelium nás konfrontuje s nekompromisním Ježíšovým požadavkem: ten kdo všechno pro něj nenechá stát a neopustí, ten ho není hoden.

Se smíšenými pocity jsme s tímto požadavkem konfrontováni. Není to snad tvrdost srdce a nedostatek lásky, abychom se vzdali vztahu ke všem, kteří nás mají rádi a jsou nám drazí – rodiče, děti, sourozenci, přátelé: To přece Bůh, který je přece láskou, nemůže myslet přeci vážně!

Jendo je jisté: Bůh po nás nepožaduje nic, co je proti základním postojům lásky. Ale: v následování Ježíše nejde o jednotlivé schopnosti, jednotlivé části osobnosti, které zapojujeme nebo které se naopak snažíme vyčlenit, ale jde vždy o celého člověka, o celost života, která je požadována. Všechna pozemská dobra a vztahy jsou podřízena nejvyššímu dobru: když nám rodinné vazby a životní zvyklosti brání na pravé cestě, která se jmenuje Bůh/Kristus nebo nám v tom přímo zabraňují, nemůžeme udělat nic jiného než to, že se od nich odloučíme, i když to bude bolestivé...

Pro nás křesťany existuje jen jedna nekompromisní alternativa: odmítnutí Ježíše nebo obrácení se (= "návrat") k němu. Obrácení se/návrat znamená nechat si svůj život určovat Bohem. Tento návrat není vůbec jednoduchý, ale bude nás konfrontovat s nedostatky a těžkostmi, bude vyjádřen obrazem kříže.

Přesto se vyplatí promyslet si tuto pro nás možná zastrašující výzvu a nenechat ji žít jen pro řeholníky a řeholnice. Následování Ježíše chce být žité a viditelné v našem konkrétním světě. Nepřináší sebou jen těžkosti, ale i šanci budovat život z tohoto pouta na Ježíšovo plné lidství. Teprve díky tomuto poutu se osvobodíme, díky němu dostanou všechny naše lidské vztahy novou kvalitu a hodnotu. Teprve tehdy se můžeme setkat s rodiči, manžely, dětmi, sourozenci, přáteli... v plné svobodě a zapojit je do té svobody, která je vzájemnou láskou a pozorností a v této svobodě je necháme najít jejich vlastní cestu a tou pak kráčet.

To, že toto spojení přináší svobodu, je paradoxem Ježíšova poselství. V dnešním evangeliu je to vyjádřeno následovně: dostat život znamená jej ztratit, ztráta znamená vítězství. Kdo bude následovat červenou nit, která protkává jeho život, kolik je v něm kříž(!)ovatek, na kterém se tato zkušenost stává skutečností.

Vzpomeňme si na ta mnohá rozloučení, která jsme museli v životě zažít – rozloučení se s lidmi, sny, plány... pokud jsme se jim nevyhnuli, ale protrpěli jsme si je a litovali jich, pak jsme také zažili, jaké nové perspektivy, nové zkušenosti, nové hloubky, nové svobody vytvořily prostor k nečekaným zkušenostem a jak jsme z toho vzešli jako noví, přeměnění lidé. Poslední rozloučení neznamená nic jiného než přechod ke konečné a veliké svobodě a k nekonečnému životu v Boží lásce.